

[Øllgaard.]

danner jo en sammenhæng, det er i hvert fald et kompleks af foranstaltninger. De kan naturligvis gennemføres hver for sig — det er der ikke noget i vejen for —, men de tager sigte på det samme, og når vi nu i næste uge får forelagt komplekset af indirekte skatter, om hvilke forhandlinger skal optages mellem partierne, så har rigsdagen fået fastlagt et arbejdsgrundlag, et forhandlingsgrundlag til løsningen af vore økonomiske vanskeligheder. Så har rigsdagen det nødvendige materiale til at danne sig et skøn, dels over tilstanden og dels over de midler og foranstaltninger, som er nødvendige for at få forholdet rettet op — det forhold, vi nu allesammen erkender må rettes op.

Jeg vil understrege endnu en gang, at naturligvis må disse lovforslag betragtes — således ser mit parti på dem — som et forhandlingsgrundlag, og mit parti vil stadig have for øje, at byrderne ved de foranstaltninger, der her skal gennemføres, må fordeles således, at befolkningen kommer til at bære dem i forhold til hver enkelts økonomiske bæreevne.

I næste uge vil det nødvendige forhandlingsgrundlag som sagt komme til at foreligge, og jeg vil da udtale det håb, at der må være forståelse her i rigsdagen for, at nu skal arbejdet gøres. Nu må vi alle gå ind i alvorlige og saglige forhandlinger med vilje til at nå et resultat til løsningen af de økonomiske problemer, et resultat, som, når det foreligger, af befolkningen må erkendes som det bedst mulige, det retfærdigst mulige og som det, der virkelig løser problemerne til bunds. Hvis det kan lykkes her i rigsdagen i løbet af ganske kort tid at nå frem til et sådant resultat, tror jeg ikke, man længere her i landet behøver at tale om manglende respekt i befolkningen overfor rigsdagen.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): Jeg vil gerne begynde med at gøre nogle bemærkninger i relation til statsministerens tale om anlægsvirksomhed og boligbyggeri. Det glæder mig, at det er regeringens hensigt fortsat at fremme boligbyggeriet, således at den arbejdskraft, der indenfor håndværkerfagene er til rådighed på dette felt, anvendes til denne meget nyttige produktion, og at de begrænsninger, det iøvrigt er ministeriets hensigt at foretage, alene vedrører den offentlige anlægsvirksomhed. Jeg noterer ligeledes med tilfredshed statsministerens bemærkninger om, at det ikke er regeringens hensigt at anfægte de sociale ydelser, og at

samfundets hjælp til de dårligst stillede ikke vil blive forringet. Jeg håber derfor, at den påstand, som man har set fremført i visse blade: at det er denne regerings fornemste hensigt at vende sig mod de små, nu må høre op.

Idet jeg henviser til finansministerens redegørelse om hele den alvorlige økonomiske situation, vort land befinder sig i, vil jeg gerne have lov til at sige, at opgaven med det lovkompleks, som den højtærede finansminister fremsatte her i tinget den 7. november i år, jo er at tilvejebringe den fornødne balance mellem vor produktion og vort forbrug, og at dette alene er nødvendiggjort af hensynet til vor vanskelige valutariske situation. Det må nu være regeringens og rigsdagens opgave at tilvejebringe en økonomisk status, der atter genskaber tilliden til vore penges værdi. Den nuværende tingenes tilstand med udsigt til stadigt stigende priser og med deraf følgende forringelse af pengeværdien, virker som en stadig stimulans på forbruget. Folk tør ikke udsætte indkøb af mere eller mindre nødvendige ting, og alene i denne kendsgerning ligger en del af forklaringen på, at varer og værdigenstande efterspørges i højere grad, end naturligt er.

Vor opgave må være at gengive befolkningen troen på og tilliden til, at man ved at udsætte forbruget kan regne med, at pengene til den tid, hvor anskaffelser naturligt bør finde sted, vil blive mere værd end nu, eller i det mindste at pengene vil bevare deres værdi. Det er denne bundne opgave, regering og rigsdag er stillet overfor i den situation, hvori vi nu befinder os. Kan vi ikke løse denne opgave; må man imødesee de alvorligste konsekvenser for landets frie og uafhængige stilling.

Jeg går ud fra, at det skøn, som den højtærede finansminister fremsatte her i tinget, er mørkt nok, således at vi nu kan regne med, at vi har nået bunden. Jeg ser naturligvis her bort fra de for os overordentlig uheldige meddelelser, der i de sidste dage er kommet fra Tyskland angående faren for standsning af vor landbrugs- og fiskeriekseport. Denne situation vil naturligvis yderligere forværre stillingen, medmindre et uventet lyspunkt vil vise sig.

Inden jeg går over til at gøre nogle bemærkninger om de enkelte lovforslag, vil jeg gerne i anledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremsatte, gøre et par betragtninger gældende.

Det var jo ganske fornøjeligt at høre den H. C. Hansens elegance udfolde sig i al sin fylde og i al sin morsomhed, og det er